

U dcery Anny není tu ani toho ani onoho předpokladu. Toto dítě narodilo se v roce 1913, tedy ještě v době, kdy manželství mezi matkou a jejím prvním manželem trvalo, neboť první manžel zemřel teprve v roce 1915. V tomto případě nezbývá než postupovati podle § 158 obč. zák. U dcery Arnoštky, narozené v roce 1917, platí sice domněnka §§ 138, 163 obč. zák., že jest dítětem nemanželským, chybí však druhý předpoklad § 165 odstavec druhý obč. zák., poněvadž právě nynější manžel matky jest jejím otcem. Jelikož tento pojal matku dítěte za manželku, bylo dítě legitimováno podle § 161 obč. zák. a zbývá pouze, by zápis v matrice ohledně tohoto dítěte byl opraven a by legitimace jeho byla v matrice poznamenána. Týž postup bude pak zachovati též ohledně dcery Anny, až bude sporem odstraněna domněnka, že jest manželským dítětem prvního manžela.

Čís. 1392.

Ustanovení § 24 druhý odstavec zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. ve znění § 1 zákona ze dne 8. února 1921, čís. 59 sb. z. a n., jest rázu donucovacího. Soud nemůže určití znalce, kteří nejsou zapsáni v seznamu, třebas strany proti nim nevznesly námitek.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, R II 490/21.)

Ministerstvo školství povolilo výnosem ze dne 31. července 1921 vyvlastnění pozemků ku zřízení české školy v D. dle zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 sb. z. a n., a ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n. Okresní politická správa v M. dožádala dne 3. září 1921 okresní soud v M. o stanovení náhrady za uvedené pozemky. Usnesením ze dne 21. září 1921 bylo nařízeno prvním soudcem šetření za účelem stanovení náhrady za pozemky na místě samém a přibrání jako znalci statkář Ludvík K., zednický mistr Josef H. a rolník Josef L. Okresní soud stanovil pak na základě posudku těchto znalců náhradu za vyvlastněné pozemky. Rekursní soud zrušil k rekursu finanční prokuratury z moci úřední napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, určil náhradu dle § 22 a následujících zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. s ohledem na změnu, stanovenou zákonem ze dne 8. února 1921, čís. 59 sb. z. a n. Důvody: Dle § 7 poslední věty třetího odstavce zákona ze dne 3. dubna 1919, čís. 189 a dle čl. 1 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 295 sb. z. a n., platí pro řízení vyvlastňovací období zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák., a to § 22 a následující. Zákon ze dne 8. února 1921, čís. 59 sb. z. a n., změnil ustanovení § 24 odstavec druhý ř. zák., o sestavení seznamů znalců v řízení, týkajícím se vyvlastnění k účelům vystavění a provozování železnic, takže § 24, odstavec druhý zákona čís. 30 z roku 1878 zní takto: »Soud vybere znalce ze seznamu, jež vrchní zemský soud sestaví a vyhlásí, dohodnův se s politickým zemským úřadem, a zřídí jednoho z nich za vrchního znalce. Seznamy buďtež sestaveny a vyhlášeny vždy každý pátý rok, po prvé nově roku 1921. Bude-li toho třeba, buďtež mezi tím jen opraveny anebo doplněny. Opravy nebo doplňky buďtež vždy vyhlášeny.« První soud obmezil zákonem žádanou obdobu zák. čís. 30 z roku 1878 jen na to, že ustanovil

tři znalce. Byť byli ustanoveni tito znalci s obezřelostí — statkář, rolník a zednický mistr, kteří znají dobře poměry v okrese, není přece žádný z nich v seznamu znalců, jenž byl vrchním zemským soudem dle zákona sestaven pro odhadování náhrad při vyvlastňování v záležitostech železničních pro rok 1921, a vyhlášen. Dle náhledu rekursního soudu jest dle obdoby zákona čís. 30 z roku 1878 přibrati 3 znalce, již jsou pojeti do seznamu sestaveného dle § 1 zák. ze dne 8. února 1921, čís. 59 sb. z. a n., vrchním zemským soudem a náhradu dlužno zjistiti dle ustanovení § 22 až 24 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. Bylo tedy zrušiti vyvlastňovací řízení, které nebylo předsevzato dle obdoby zákona čís. 30 z roku 1878.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Ustanovení druhého odstavce § 24 zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. ve znění § 1 zákona ze dne 8. února 1921, čís. 59 sb. z. a n., jest rázu donucovacího a soud nesmí se od něho odchýliti, neboť správné určení náhrady za vyvlastněné pozemky závisí na tom, zda byli přivzati znalci zkušení a zběhlí v zásadách, jichž dlužno šetřiti při určování náhrady ve smyslu zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. Stanoví-li se v třetím odstavci § 24 tohoto zákona, že strany mohou vznéstí námitky proti způsobilosti znalců do počátku šetření, předpokládá se právě, že byli znalci vybráni ze seznamu vrchního soudu zemského. Poněvadž se v tomto případě tak nestalo, nemohou se stěžovatelé odvolávat na to, že strany nevznesly námitky proti způsobilosti znalců. Ostatně dlužno dle dotčeného § 24 odstavce třetí k námitkám hleděti i z moci úřední. Nehledíc k tomu, bylo usnesení prvního soudu zrušeno také proto, že nebylo vůbec šetřeno zásad zákona ze dne 18. února 1878, čís. 30 ř. zák. při stanovení náhrady. Usnesení rekursního soudu hoví tedy plně zákonu.

Čís. 1393.

Podstatně škodlivé užívání najatého předmětu (§ 1118 obč. zák.) musí, neprýští-li ze zlomyslnosti, nýbrž jen z nedopatření, býti opětovným.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, Rv II 414/21.)

Pronajímatelé domáhali se zrušení nájemní smlouvy, spatřující zneužívání bytu jednak v tom, že žalovaná jednou a sice dne 11. června 1921, když voda nešla následkem porouchaného vodovodního potrubí, v kuchyni kohoutek od vodovodu otevřeným nechala, čímž se stalo, že po opravení vodovodního potrubí voda z vodovodu tekla, mušli přetékala a podlaha v kuchyni byla vodou zalita, jednak vytýkali žalované, že nechává státi rozeschlé necky v předsini a kuchyni a že zachycuje hadry vodu, unikající z necek, takže voda vniká do prken podlahy, čímž tato hnije. Procesní soud první stolice žalobě vyhověl, shledav ve zmíněných závadách zneužívání bytu. Odvolací soud žalobu zamítl, ježto není prokázáno, že závadné chování žalované v prvním případě